

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 342080 van 2/03/2026”

nr. 342 062 van 28 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Mathilde QUESTIAUX
Rue Piers 39
1080 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 19 februari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 23 december 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 14 januari 2026 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. Op 4 februari 2026 richten de Belgische overheden (opnieuw) een terugnameverzoek aan de Kroatische overheden, die op 14 februari 2026 instemmen met het terugnameverzoek, op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening.

1.4. Op 19 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht van verzoeker aan Duitsland. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde ter kennis is gebracht van verzoeker, en die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: M.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Baghlan nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Betrokkene wordt vastgehouden in het Centrum voor Illegalen - 127bis te steenokkerzeel om de overdracht aan Kroatië uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H. M., verder de betrokkene genoemd, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 23.12.2025 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 23.12.2025. Betrokkene verklaarde dat hij nergens eerder een verzoek om internationale bescherming indiende.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië op 20.10.2024, in Duitsland op 27.10.2024, 11.12.2024 en 24.06.2025.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 14.01.2026. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde een broer te hebben die in België verblijft maar hier illegaal is: H. L.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen originele identiteitsdocumenten voorleggen, hij verklaarde zijn paspoort te hebben achtergelaten in Afghanistan. Zijn taskara werd ingehouden door de Duitse autoriteiten.

Betrokkene diende eerder een verzoek om internationale bescherming in België in op 31.07.2025. Wij verstuurde een terugnameverzoek naar de Kroatische en Duitse autoriteiten. Dit verzoek werd geweigerd door de Duitse autoriteiten maar de Kroatische autoriteiten gingen akkoord met ons verzoek op 20.08.2025. Betrokkene maakte op 17.09.2025 het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf met overdrachtsbesluit (26quater) en een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats. Hij werd dezelfde dag overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem. Op 21.10.2025 werd betrokkene overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

Betrokkene verklaarde dat hij slechts 1 nacht in Kroatië verbleef en vervolgens per bus en trein via Slovenië, Italië, Zwitserland en Duitsland naar België reisde waar hij op 07.12.2025 aankwam en waar hij op 23.12.2025 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam en hier een verzoek indiende omdat zijn broer hier is en die psychologische problemen heeft. Hij stelde verder dat België in alle opzichten een beter land is waar hij wil werken en studeren. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat vluchtelingen er als dieren worden behandeld. Hij stelde dat de opvang vuil was en hij er geen eten kreeg. Hij verklaarde ook dat de Kroatische politie hem heeft geslagen toen hij zijn vingerafdrukken niet wilde geven.

Op 04.02.2026 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Zij stemden op 14.02.2026 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een

zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 14.02.2026 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn broer hier is en die psychologische problemen heeft. Hij stelde dat zijn broer momenteel illegaal in België verblijft. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om

internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of zijn bevolking door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van zijn broer in België verwijzen naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Betrokkene kan als meerderjarige dan ook niet gezien worden als "gezinslid" van zijn eveneens meerderjarige broer. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De advocaat van betrokkene bezorgde ons medische documenten van de broer van betrokkene die aantonen dat hij effectief in het verleden door het rode kruis werd opgevolgd voor psychologische problemen maar niets waaruit zou blijken dat de broer van betrokkene momenteel nog in behandeling is. We benadrukken hierbij dat we niet beschikken over concrete elementen die een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn broer aantonen die dermate belangrijk is dat het verzoek van betrokkene hierdoor in België zou moeten worden behandeld. Betrokkene gaf tevens zelf aan dat zijn broer momenteel niet wettelijk in België verblijft. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Hij stelde verder dat België in alle opzichten een beter land is waar hij wil werken en studeren. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat vluchtelingen er als dieren worden behandeld. Hij stelde dat de opvang vuil was en hij er geen eten kreeg. Hij verklaarde ook dat de Kroatische politie hem heeft geslagen toen hij zijn vingerafdrücken niet wilde geven. We benadrukken dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staafde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië zijn vingerafdrücken moest geven, hij stelde echter dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrücken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een

derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update", laatste update op 19.08.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 60). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 60)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 99).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2024 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in 2024 in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijping. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van

haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofde van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij psychologische problemen heeft maar nog geen arts heeft gezien hiervoor. Hij kon wel al een tandarts zien en neemt medicatie voor tandproblemen en ten gevolge van een gebroken neus. Betrokkene kon tot op heden geen medische documenten voorleggen. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 113-114) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

(...)"

1.5. Op 19 februari 2026 neemt de verwerende partij tevens een beslissing tot vasthouding.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Het dringend karakter van de vordering wordt door de verwerende partij in haar nota ook niet betwist.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

2.3.2. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert hij aan dat de bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout.

Hij ontwikkelt dit middel, dat is onderverdeeld in drie onderdelen, als volgt:

“(…)

La décision entreprise se fonde sur les articles 3.2 et 20.5 du Règlement Dublin III et l'article 51/5 de la loi du 15.12.1980 pour conclure que la Croatie est l'État membre responsable du traitement de la demande d'asile de la partie requérante.

La décision entreprise (de 9 pages non numérotées), est parfaitement stéréotypée. La partie requérante invoque un défaut de motivation et une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la décision entreprise.

La décision entreprise reprend un grand nombre de préceptes légaux et jurisprudentiels. Elle se réfère en outre à plusieurs sources, à savoir certaines parties du rapport AIDA, un arrêt de la Cour de Justice C.K., H.F., A.S. c. Republika Slovenija du 16.02.2017, le rapport d'un mécanisme de contrôle indépendant pour superviser le travail de la police des frontières en matière de migration du 01.07.2022, le rapport fait par le rapporteur de l'Union européenne pour l'adhésion de la Croatie à l'espace Schengen à la Commission LIBE du Parlement européen du 10.10.2022 et d'une communication du Ministère de l'Intérieur croate du 03.11.2022.

Cependant, la partie adverse a été sélective dans sa manière de citer les sources et a omis de nombreuses informations et sources d'autorités diverses, qui font état de défaillances systémiques, de violences policières et de refoulements en Croatie, qui exposeraient la partie requérante à des violations de l'article 4 de la Charte, 3 de la CEDH et du principe de refoulement en cas d'expulsion.

Première branche

Premièrement, le requérant a, dans le cadre de ses procédures devant la chambre du Conseil informé l'état belge de la situation et du lien avec son frère et notamment de sa situation médicale.

Il ressort de sa situation que le requérant a une vie privée en Belgique. En effet, il a expliqué qu'il devait être présent pour son frère qui présente des problèmes de santé et qui réside en Belgique. En effet, ce dernier présente des problèmes de santé mentale importants. Des documents médicaux ont été présentés dans ce sens.

Il a clairement expliqué cela lors de son audition à l'OE et la partie adverse n'a pas pris en considération cet élément.

La décision est donc contraire à l'article 8 CEDH et 17 du Règlement Dublin III, alors qu'aucune analyse n'a été faite des différents déposés. Ces documents démontrent d'un lien avec son frère qui n'a pas été pris en considération par la partie adverse.

Deuxièmement, le requérant a fait une demande de protection internationale en date du 23.12.2025. Il a été placé en centre fermé le 14.1.2026 et la demande de reprise en charge a été faite le 4.2.2026.

L'article 28.3 du Règlement Dublin précise que lorsque le demandeur d'asile est en centre fermé, la demande de reprise en charge doit être faite dans un délai d'un mois, ce qui n'est pas le cas en l'espèce, vu qu'un délai de près de 6 semaines s'est déroulé alors que le requérant est en centre fermé.

Deuxième branche

La décision entreprise cite, certes, le rapport AIDA sur la Croatie. Elle en omet, toutefois, les passages les plus pertinents, qui font état de refoulements et de violences policières fréquents. Plusieurs policiers ont par ailleurs confirmé qu'il existe des ordres, en interne, que des migrants trouvés en Croatie doivent être refoulés aux frontières.

La décision entreprise se tait sur le rapport du Comité pour la Prévention de la Torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT), publié après une visite en Croatie en 2020.2 Le rapport fait état de nombreux témoignages de violences et maltraitements de migrants par les forces de police croates. Ces maltraitements ont eu lieu soit au moment de l'interception, soit au moment du refoulement. Les blessures ont été constatées par les médecins du CPT. Les témoignages font état des maltraitements suivantes : « Ces traitements consistaient à ce que des policiers tirent des balles près de leur corps alors qu'ils étaient allongés sur le sol, à ce qu'ils soient jetés dans une rivière avec les mains encore attachées par une fermeture éclair, à ce qu'ils soient forcés de marcher dans la forêt et à ce qu'ils soient repoussés sans chaussures et en ne portant que leurs sous-vêtements et, dans certains cas, même entièrement nus. »

Dans un rapport de mars 2024, la Commissaire pour les Droits humains du Conseil de l'Europe a indiqué que toutes les preuves confirment l'existence d'une pratique établie de refoulements collectifs de migrants de la Croatie à la Bosnie-et-Herzégovine, sans vérifier les conditions ou besoins personnels. La Commissaire fait également état des violences policières généralisées dans le contexte des refoulements

collectifs. Dans une publication du 3.5.2023, Human Rights Watch mettait en avant que les autorités croates étaient régulièrement coupables de pushbacks.⁵ Dans le même rapport, il l'est également mit en avant, l'ineffectivité des contrôles indépendants auxquels la décision se réfère :

(...)

La décision entreprise réfère à un arrêt de la Cour de Justice de 2017 pour indiquer qu'il n'y a pas de défaillances systémiques en Croatie. Cet arrêt de 2017 ne permet pas de démontrer que la Croatie ne présente pas en 2022 des défaillances systémiques.

Dans son arrêt *M.H. et autres c. Croatie* du 18.11.2021 (n°15670/18 et 43115/18), la Cour européenne des Droits de l'Homme a indiqué qu'il n'y avait pas eu d'investigation effective après la mort d'un enfant à qui avait été refusé l'introduction d'une demande de protection internationale et qui avait été renvoyé vers la Serbie par les forces de police. Elle a également établi que la Croatie s'était rendue coupable d'expulsions collectives. La Cour a estimé que les déclarations combinées des requérants, les nombreux rapports de la société civile concernant les refoulements à la frontière et l'absence totale de preuve du gouvernement croate pour réfuter les affirmations de la partie requérante, indiquaient que les requérants ne disposaient d'aucun accès effectif et réel à un recours juridique. La Cour a conclu à une violation de l'article 4 du Protocole 4 de la Convention. L'arrêt a par ailleurs constaté la violation des articles 2, 3, 5, 14 et 34 de la Convention. Il confirme les informations faisant état de refoulements forcés et de violences aux frontières imputables aux services de police croates chargés de la migration. Le 02.12.2021, la CEDH a communiqué quatre autres affaires concernant des allégations de refoulement et de maltraitements par les autorités croates (*Y.K. c. Croatie*, n°38776/21, *S.B. c. Croatie*, n°18810/19, *A.A. c. Croatie*, n°18865/19 et *A.B. c. Croatie*, n°23495/19).

Dans l'affaire *Y.K. c. Croatie*, la partie requérante est Kurde et activiste politique en Turquie. Il avait dû fuir la Turquie pour des motifs de persécution. À son arrivée en Croatie, il a été placé en détention, où il a exprimé son souhait de demander la protection internationale à plusieurs reprises. Aucune suite n'a été donnée à cette demande, malgré l'intervention de son avocat. Son accès à l'aide juridique et à son avocat a été restreint. *Y.K.* a été déporté sans avoir pu accéder à un recours effectif.

Il ressort du rapport du Centre for Peace Studies et the Welcome Initiative, qu'il existe un climat d'impunité concernant les violences subies et les expulsions illégales:

(...)

La décision entreprise ne peut, en toute bonne foi, conclure à l'absence de défaillances systémiques en Croatie au vu des éléments qui précèdent et qui étaient connues de la partie adverse, car repris dans le dossier administratif.

La réponse formulée par la partie adverse aux violations des droits fondamentaux subis par la partie requérante à son arrivée en Croatie est tout à fait théorique et stéréotypée. La décision entreprise, pourtant postérieure, ignore par ailleurs la jurisprudence de Votre Conseil dans une situation quasi-similaire:

(...)

Cette motivation a été rejetée par Votre Conseil dans son arrêt du 14.11.2022 avec la motivation suivante

(...)

En persistant dans sa motivation stéréotypée des décisions de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (26quater) qui indiquent que la Croatie est l'état compétent pour le traitement de la demande de protection internationale, la décision entreprise fait état d'un mépris pour la jurisprudence de Votre Tribunal.

Les déclarations de la partie requérante, qui a subi des traitements inhumains et dégradants en Croatie, correspondent parfaitement aux informations objectives connues. En ne tenant aucunement compte de ces éléments et des déclarations de la partie requérante, la décision entreprise commet une erreur manifeste d'appréciation et viole les dispositions invoquées au moyen.

Troisième branche

Concernant le rapport du mécanisme de contrôle croate auquel la décision entreprise fait référence, Amnesty International et l'Ombudsman européen, entre autres, ont exprimé des doutes concernant l'indépendance et l'effectivité de ce mécanisme :

(...)

Ce rapport ne peut être utilisé pour affirmer que les réfugiés ne subissent pas de maltraitements ou des refoulements en Croatie. Au vu des doutes sur son objectivité et au vu du nombre élevé de rapports qui confirment les violations des droits fondamentaux des migrants, la décision entreprise ne peut, en toute bonne foi, se fier à cette source. Vu le caractère absolu de l'article 3 de la CEDH, la partie adverse se doit d'écarter tout risque pour la partie requérante en cas d'expulsion. Elle n'est cependant pas en mesure de le faire.

Le rapport de septembre 2022 du Border Violence Monitoring Network (BVMN) indique que les refoulements en Croatie ont encore lieu quotidiennement.¹⁰ Le rapport de BVMN d'août 2022 relate notamment les faits suivants :

(...)

Les rapports et sources d'informations disponibles sont en effet unanimes et confirment l'existence de **refoulements illégaux réguliers**, dont certains ont pu être filmés par des journalistes présents sur place : des **milices gouvernementales**, initialement mises en place pour lutter contre la contrebande, se concentrent aujourd'hui sur la lutte contre l'immigration irrégulière en recourant à des **méthodes d'une extrême violence et en empêchant les migrants d'entrer sur le territoire croate pour y introduire leur demande de protection internationale**. Les demandeurs de protection internationale sont alors contraints de demeurer en Bosnie, confrontés à condition de vie inhumaine et à un dénuement extrême. Cette situation est également décrite dans le rapport AIDA Croatie mis à jour en juin 2023 : 132022 (p. 26) :

(...)

Les autorités croates ne prennent pas les mesures nécessaires pour mettre fin à ces comportements. Ainsi, le rapport AIDA (mise à jour 2023), rapport ce qui suit (page 28):

(...)

Récemment, l'ONG Human Rights Watch a publié un rapport qui atteste du caractère systémique des violences infligées aux migrants à la frontière croate.

La Croatie invoque même la prétendue légalité de ces pratiques, alors que celles-ci sont en contradiction totale avec le principe de non-refoulement.

La décision entreprise reproche à la partie requérante de ne pas apporter des preuves de ses déclarations. Dans le cas où la partie requérante a apporté des informations précises, qui sont par ailleurs confirmées par de nombreux rapports, il s'opère un renversement de la charge de la preuve (M.H. c. Croatie cité précédemment, §§ 168-169). Il revient à la partie adverse de démontrer que la partie requérante, au vu des circonstances, ne court aucun risque de subir quelconque traitement contraire aux articles 3 CEDH et 4 de la Charte en cas d'expulsion vers la Croatie. Les déclarations de la partie requérante, par ailleurs reprises dans la décision entreprise, correspondent parfaitement aux informations objectives, corroborées par de nombreux rapports.

Dans le cas d'espèce, aucune garantie individuelle n'a été obtenue de la part des autorités croates. Au vu du risque sérieux de subir des traitements incompatibles avec l'article 3 CEDH, l'État belge ne peut se contenter d'une seule communication à caractère général du 03.11.2022 de la part du Ministère de l'Intérieur croate.

La décision entreprise n'est pas adéquatement motivée et viole ainsi les dispositions visées au moyen.

Et enfin, il existe de nombreux autres problèmes relevés dans le dernier rapport AIDA repris dans le dossier administratif.

Le rapport AIDA – Country Report: Croatia, 2024 Update met en évidence des dysfonctionnements graves et récurrents concernant la situation des demandeurs de protection internationale renvoyés vers la Croatie au titre du règlement Dublin III. Ces problèmes, loin d'être marginaux, affectent de manière disproportionnée les personnes vulnérables et soulèvent de sérieuses interrogations quant au respect effectif des droits fondamentaux.

En 2024, la Croatie a connu une augmentation sans précédent des transferts Dublin entrants, avec 1 698 personnes transférées, principalement depuis l'Allemagne, la Suisse, l'Autriche et la France (p. 18, p. 56). Le rapport souligne que « in 2024, Croatia saw a record number of incoming transfers under Dublin III » (p. 56). Cette augmentation s'est produite sans que les capacités institutionnelles, médicales et sociales ne soient adaptées à l'accueil de personnes souvent lourdement vulnérables.

L'un des problèmes les plus préoccupants concerne l'état de santé physique et mentale des personnes transférées. Selon Médecins du Monde Belgique (MdM-BELGIQUE), « many applicants for international protection returned under the Dublin III Regulation suffer from various physical and/or mental health issues » (p. 62). Le rapport précise que les transferts incluent notamment « oncology patients, individuals with chronic illnesses, people with disabilities, children with developmental disorders and special needs » (p. 62). Il est également indiqué que 64 % des patients souffrant de troubles mentaux hébergés au centre d'accueil de Zagreb avaient été transférés sous Dublin (p. 62), ce qui démontre une surreprésentation manifeste des personnes vulnérables parmi les retours Dublin.

À cette vulnérabilité s'ajoute un manque quasi systématique de transmission des dossiers médicaux. Le rapport relève que « the transfer of persons with serious illnesses does not include the transfer of their medical documentation, which delays the continuation of treatment and continuity of care » (p. 62, voir aussi p. 58 et p. 117).

Cette rupture dans la continuité des soins a pour conséquence directe l'aggravation des pathologies, des hospitalisations d'urgence répétées et une mise en danger réelle de la vie et de la santé des personnes concernées.

Les conditions matérielles des retours sont elles aussi sévèrement critiquées. En 2024, de nombreux transferts ont eu lieu sans notification préalable, parfois au milieu de la nuit, et sans que les personnes puissent récupérer leurs effets personnels ou leurs médicaments. Le rapport note que « many individuals were returned to Croatia unexpectedly, often in the middle of the night, without prior notice and without the opportunity to collect their personal belongings or medical documentation » (p. 58). Ces pratiques rendent impossible toute préparation du retour et accentuent le caractère coercitif et traumatisant du transfert.

Les défaillances se poursuivent à l'arrivée sur le territoire croate, notamment à l'aéroport de Zagreb. Le Centre pour les études de paix (CPS) rapporte qu'au second semestre 2024, « police officers at the airport merely provided returnees with the address of a reception centre and immediately instructed them to leave the airport » (p. 61). Un témoignage fait état d'une personne ayant passé « two days at the airport without food or money » avant de recevoir de l'aide (p. 61–62). Ces situations concernent également des familles avec enfants, ce qui révèle un manquement grave aux obligations d'accueil immédiat.

Sur le plan psychologique, les transferts Dublin ont un effet profondément retraumatisant. Le rapport souligne que « in many cases, symptoms were exacerbated or new mental health issues developed after the transfer » (p. 62). Les pathologies mentionnées incluent des troubles de stress post-traumatique, des psychoses, des tendances suicidaires et des dépressions sévères. MdM-BELGIQUE avertit que « involuntary transfers under the Dublin III Regulation can severely impact the mental and physical health of applicants » (p. 117), compromettant durablement leur stabilité et leur capacité à participer efficacement à la procédure d'asile.

Un autre problème structurel réside dans la rupture des liens familiaux et des réseaux de soutien. Le rapport indique que des personnes sont renvoyées alors qu'elles avaient commencé à se reconstruire dans l'État de transfert, parfois après une longue période de séjour, et se retrouvent soudainement isolées en Croatie (p. 58). Cette séparation forcée « further worsened their emotional and psychological well-being » (p. 58).

En outre, l'accès effectif à la procédure d'asile après le retour n'est pas garanti dans tous les cas. Le rapport explique que les personnes dont la procédure avait été suspendue doivent réintroduire une demande, tandis que celles dont la demande avait été retirée ou rejetée sont parfois considérées comme demandeurs ultérieurs, « contrary to the requirements of the Dublin III Regulation » (p. 60–61). Cette pratique expose les intéressés à un risque accru d'irrecevabilité et à une privation de l'examen au fond de leur demande.

Enfin, le rapport met en lumière un déficit d'information et d'accès aux recours. Selon le CPS, de nombreuses personnes transférées « were often not informed about the transfer procedure itself, the possibility of challenging it, or the available legal remedies » (p. 61). Des allégations de violences policières lors des transferts ont également été documentées, sans accès effectif à un recours (p. 61).

Il existe également de gros problèmes concernant l'accès au territoire.

L'un des problèmes les plus graves et structurels identifiés par le rapport concerne les refoulements illégaux à la frontière, qui persistent malgré de nombreuses condamnations internationales. Le rapport souligne que, bien que le nombre de plaintes ait diminué en 2024, « pushback practices persisted throughout 2024 » (p. 27, voir aussi p. 17–18). Ces pratiques sont documentées par de nombreuses organisations, notamment No Name Kitchen, le Danish Refugee Council, le Border Violence Monitoring Network et le Centre pour les études de paix (CPS).

Le rapport AIDA 2024 souligne que les conditions d'accueil en Croatie restent problématiques, malgré une baisse du nombre total de demandeurs. Selon la Médiatrice croate et les ONG, « complaints concerning accommodation conditions continued to be received in 2024 » (p. 19, p. 101–104).

Un problème majeur réside dans la durée extrêmement courte des séjours dans les centres d'accueil : de nombreux demandeurs restent seulement quelques jours, voire moins de 24 heures (p. 19). Cette instabilité empêche toute prise en charge médicale, sociale ou juridique adéquate et favorise la marginalisation des demandeurs d'asile.

Le rapport AIDA Croatie 2024 met en évidence que les demandeurs d'asile en Croatie sont confrontés à des violations persistantes et systémiques, allant des refoulements illégaux à la frontière à des obstacles structurels dans l'accès à la procédure, aux conditions d'accueil, aux soins et aux recours effectifs. Les pushbacks constituent la violation la plus grave, car ils empêchent toute demande de protection et exposent les personnes à des violences et à des traitements inhumains ou dégradants.

Sur base des éléments précités, la décision entreprise viole les dispositions visées dans le moyen.

Les informations objectives émanant du rapport AIDA pour l'année 202 démontrent la violation, à de nombreuses reprises, par les autorités croates, de leurs obligations internationales, à l'égard des demandeurs de protection internationale : refoulement, violences, absence d'hébergement, d'accès aux soins médicaux, absence de décision quant aux demandes d'asile, ... L'ensemble de ces informations, leur systématicité, fiabilité et importance, sont de nature à renverser la présomption que l'Etat croate, en sa

qualité d'Etat membre, respecterait les obligations qui lui incombent et traiterait avec la diligence requise la demande de protection internationale du requérant.

Le requérant craint d'autant plus que sa demande ne soit pas traitée correctement au vu des violences vécues par les police polonaise (violences et abus sexuels). L'ensemble des informations démontrent qu'il existe un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers la Pologne, tant en raison du risque de refoulement, qu'en raison des conditions d'accueil et de détention des réfugiés.

(...)"

2.3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker *prima facie* het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming toekomt aan Kroatië en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening. Zij gaat verder concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-interview en licht toe waarom volgens haar op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Kroatië. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens de verwerende partij bij overdracht aan Kroatië geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoekers verklaringen, volgens de verwerende partij geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Kroatië. De verwerende partij duidt ook welk bronnenmateriaal zij hiervoor heeft gebruikt en motiveert haar besluit op basis van de bevindingen in een gezaghebbend rapport. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker *prima facie* op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het bestreden overdrachtsbesluit werd genomen, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Van een gebrek aan motivering, dan wel een geheel stereotiepe motivering, zoals verzoeker voorhoudt, is geen sprake. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op de inhoudelijke kritiek van verzoeker betreffende de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.3.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van EVRM, bepaalt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië, nu hij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 20 oktober 2024 en gezien de Kroatische autoriteiten zich op 14 februari 2026 (opnieuw) akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van verzoeker door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel

risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid, van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid, van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

Met andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt

die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

2.3.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht van verzoeker aan Kroatië werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat *“(h)et feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (...) onvoldoende (is) om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overdragen per definitie in een situatie belanden die kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.”*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij zowel rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview van 14 januari 2026 als met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, waaronder het rapport *“Asylum Information Database – Country Report Croatia” – 2024 update, laatste update 19 augustus 2025* (hierna: AIDA-rapport).

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om zijn standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan verzoeker om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugzaam is.

2.3.3.5. In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker vooreerst in op één van de twee tijdens het Dublin-interview door hem opgegeven redenen waarom hij in België een (tweede) verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, namelijk zijn hier verblijvende broer die met psychologische problemen kampt. Hij betoogt in België een privéleven te onderhouden met zijn broer en benadrukt dat hij heeft uitgelegd dat hij aanwezig moet zijn voor zijn broer, die ernstige mentale gezondheidsproblemen vertoont, en die hier verblijft en dat hij medische documenten in dit verband heeft aangeleverd, maar waarmee geen rekening is gehouden en waarvan geen enkele analyse is gemaakt. Verzoeker gaat hiermee evenwel geheel voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen in dit verband, alsook de neergelegde medische documenten:

“Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn broer hier is en die psychologische problemen heeft. Hij stelde dat zijn broer momenteel illegaal in België verblijft. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of zijn bevolking door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van zijn broer in België verwijzen naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Betrokkene kan als meerderjarige dan ook niet gezien worden als “gezinslid” van zijn eveneens meerderjarige broer. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De advocaat van betrokkene bezorgde ons medische documenten van de broer van betrokkene die aantonen dat hij effectief in het verleden door het rode kruis werd opgevolgd voor psychologische problemen maar niets waaruit zou blijken dat de broer van betrokkene momenteel nog in behandeling is. We benadrukken hierbij dat we niet beschikken over concrete elementen die een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn broer aantonen die dermate belangrijk is dat het verzoek van betrokkene hierdoor in België zou moeten worden behandeld. Betrokkene gaf tevens zelf aan dat zijn broer momenteel niet wettelijk in België verblijft. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.”

Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat voormelde motivering kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is. Hij toont op generlei wijze aan dat er sprake is van enige bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende broer.

2.3.3.6. Voorts haalt verzoeker in het eerste middelonderdeel aan dat hij op 23 december 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende, dat hij op 14 januari 2026 werd overgebracht naar het gesloten centrum en dat het overnameverzoek aan de Kroatische instanties pas gebeurde op 4 februari 2026, waardoor de termijn van één maand, conform artikel 28 (3) van de Dublin III-Verordening, verstreken is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede op 23 december 2025 ingediende verzoek om internationale bescherming werd gehoord op 14 januari 2026. Het is naar aanleiding van dit Dublin-interview dat werd vastgesteld dat in verzoekers hoofde nood was aan vasthouding in een welbepaalde plaats gelet op een mogelijk risico tot onderduiking, te meer daar verzoeker na zijn eerdere overdracht aan de Kroatische instanties op 21 oktober 2025 terug naar België kwam. Aldus werd op 14 januari 2026, onder een bijlage 39ter, conform artikel 51/5, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen. De termijn van één jaar, conform artikel 28 (3) van de Dublin III-Verordening, voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek begint vanaf die datum te lopen. Dienvolgens is op 4 februari 2026 binnen de wettelijk voorziene termijn een terugnameverzoek aan de Kroatische instanties gericht, die op 14 februari 2026, eveneens binnen de wettelijk voorziene termijn van artikel 28 (3) van de Dublin III-Verordening instemden met dat verzoek conform artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening. Bovendien heeft een eventuele overschrijding van de bewaringstermijn geen invloed op de toepassing van de criteria om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

2.3.3.7. In een tweede middelonderdeel haalt verzoeker aan dat in de bestreden beslissing de pertinente passages uit het aangehaalde AIDA-rapport over frequente terugstuuracties en politiegeweld weggelaten worden. Overigens, aldus verzoeker zich hierbij steunend op het AIDA-rapport van 2021, hebben verschillende politieagenten bevestigd dat er interne bevelen zijn dat migranten die in Kroatië worden aangetroffen, aan de grens moeten worden teruggestuurd. Er zou evenmin melding gemaakt zijn van het rapport van het Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing (CPT), gepubliceerd na een bezoek aan Kroatië in 2020, waarin talrijke getuigenissen van geweld en slechte behandeling van migranten door de Kroatische politiediensten zijn opgenomen. Verzoeker verwijst verder naar een rapport van maart 2023 van de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, dat wijst op collectieve teruggrijvingen naar Bosnië-Herzegovina die gepaard gaan met veralgemeend politiegeweld, naar een publicatie van *Human Rights Watch* van mei 2023, waarin onder meer naar voren wordt geschoven dat de Kroatische autoriteiten zich schuldig maken aan *pushbacks* en

naar een rapport van 2022 van *Centre for Peace Studies and the Welcome Initiative* en waaruit volgt dat er een klimaat van straffeloosheid bestaat voor wat betreft geweld en illegale uitzettingen. Hij verwijst tevens naar het arrest M.H. e.a. t/ Kroatië van het EHRM van 18 november 2021, waarin Kroatië verantwoordelijk geacht werd voor een schending van de artikelen 2, 3, 5, 14 en 34 van het EVRM en waarin de informatie over gedwongen uitwijzingen en geweld door de Kroatische grenspolitie werd bevestigd.

Verzoeker maakt hiermee, in tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, niet aannemelijk dat er sprake is van systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië.

Inzake dit betoog merkt de Raad in eerste instantie op dat, zoals dit ook wordt gesteld in het bestreden overdrachtsbesluit, voor ogen moet worden gehouden dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-Verordening. Deze overdracht zal, zoals blijkt uit het terugnameakkoord en het AIDA-rapport, plaatsvinden via de luchthaven van Zagreb. Verzoeker kan dus niet zonder meer verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië, zich hierbij overigens beroepend op deels verouderde bronnen. Hij bevindt zich immers niet in deze situatie en zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Zoals de gemachtigde aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit, wordt in het AIDA-rapport gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake ‘*pushbacks*’ en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport, waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 57-58), geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met *pushbacks*. Dat *pushbacks* aan de grens op zich de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar deze lidstaat niet in de weg staan, blijkt ten andere uit het arrest van het Hof van Justitie van 29 februari 2024 in de zaak C-392/22, waarin als volgt werd geconcludeerd: “*Het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling.*” Uit het voorgaande blijkt dat volgens het Hof van Justitie geen schending van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening is aangetoond, indien een Dublin-terugkeerder wordt overgedragen aan een land waar het probleem van *pushbacks* zich stelt, zolang er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij als Dublin-terugkeerder aan dergelijke praktijken zal worden onderworpen, hetgeen *in casu* het geval is.

Door in zijn verzoekschrift te wijzen op informatie over de situatie van *pushbacks* in Kroatië die geen betrekking heeft op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Kroatië en op rechtspraak die minder recent is, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat er in Kroatië sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Verder blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening is gehouden met de aanwezigheid van *pushbacks*, onder meer op basis van het laatste AIDA-rapport alsook – in weerwil tot wat door verzoeker lijkt te worden voorgehouden – met het door verzoeker aangehaalde geweld waarmee hij te maken zou hebben gekregen in Kroatië:

“Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO’s hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2024 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in 2024 in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een

poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten."

en

"Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat vluchtelingen er als dieren worden behandeld. Hij stelde dat de opvang vuil was en hij er geen eten kreeg. Hij verklaarde ook dat de Kroatische politie hem heeft geslagen toen hij zijn vingerafdrukken niet wilde geven. We benadrukken dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staafe en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties."

Met verzoekers verklaringen is aldus wel degelijk rekening gehouden en van een manifeste appreciatiefout en een omkering van de bewijslast is *prima facie* geen sprake. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, wijs de Raad erop dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben, zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker op 21 oktober 2025 al een eerste maal aan de Kroatische instanties, via de luchthaven van Zagreb, werd overgedragen en dat hij nergens aanvoerde, laat staan een begin van bewijs aanlevert waaruit zou kunnen blijken dat hij, bij aankomst in Zagreb, het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een *pushback* of politiegeweld.

2.3.3.8. In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker in essentie, onder verwijzing naar verschillende internationale rapporten, dat verzoekers om internationale bescherming in Kroatië het voorwerp uitmaken van *pushbacks* en mistoestanden in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst trekt hij de onafhankelijkheid en effectiviteit van het controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in twijfel, verwijst naar een rapport uit 2022 van het *Border Violence Monitoring Network*, een artikel van *InfoMigrants* uit 2021, een artikel van *Lighthouse Reports* uit 2021, het AIDA rapport over 2022, het artikel uit 2022 van *Human Rights Watch* waarnaar hij ook reeds in het tweede middelonderdeel verwees en een artikel van *Balkan Insight* van 2023. Ook dit alles kadert opnieuw in de problematiek van de *pushbacks* en de situatie aan de grenzen. De Raad herhaalt dat verzoeker met een dergelijke kritiek, overigens aan de hand van artikelen en rapporten die teruggaan op de periode 2021-2023, op deze situatie in Kroatië geen ander licht werpt op de motieven in de bestreden beslissing dat hij zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die het voorwerp zijn van *pushbacks* en van teruggedrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden, dat verzoeker zal terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten, dat hoewel niet kan worden ontkend dat *pushbacks* en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd dit niet betekent dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende de opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt worden door systeemfouten en dat verzoekers, die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen – en dan ook niet aantoonde dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen uit de algemene landeninformatie ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Ook met de concrete feiten die verzoeker heeft aangehaald heeft de gemachtigde rekening gehouden. Een selectieve lezing wordt niet aannemelijk gemaakt, minstens wordt niet aangetoond dat dit geleid heeft tot een onzorgvuldige of incorrecte beoordeling van de situatie van verzoeker in de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Uit het terugnameakkoord dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 83) blijkt dat de Kroatische autoriteiten instemmen met de terugname van verzoeker conform artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening *“in order to continue to determine responsibility”* (vrije vertaling: om verder te gaan met het bepalen van de verantwoordelijkheid). Gelet op dit uitdrukkelijke terugnameakkoord ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij individuele garanties diende te vragen aan de Kroatische overheden, minstens maakt verzoeker dit met zijn betoog niet aannemelijk.

Tot slot blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, wel degelijk is nagegaan of Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en daarbij (onder meer) heeft overwogen dat (i) het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 3 november 2022 in een bericht aan de Belgische asiendiensten bevestigde *“dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM”* en dat (ii) het beginsel van non-refoulement *“is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020”*. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven onwettig, feitelijk onjuist of onredelijk zijn, noch dat hem individuele garanties dienden te worden gegeven.

Verzoeker werpt vervolgens op dat er talrijke andere problemen naar voren komen uit het laatste AIDA-rapport, dat een *update* over de situatie in 2024 bevat. Hij wijst op ernstige en wederkerende dysfuncties met betrekking tot de situatie van verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening terugkeren naar Kroatië.

In de bestreden beslissing wordt inzake de situatie van Dublin-terugkeerders naar Kroatië, op grond van het AIDA-rapport waarop verzoeker zich ter adstructie van zijn betoog eveneens baseert, als volgt overwogen:

“(…)

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia”, pagina 60). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 60)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 99).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2024 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in 2024 in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van ‘push backs’ en terugdrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Verzoeker werpt vooreerst louter op dat de ongeziene verhoging van personen die op basis van de Dublin III-Verordening in 2024 werden overgedragen niet gepaard ging met een aanpassing van de institutionele, medische en sociale capaciteiten en gaat verder met citeren van bepaalde passages uit het AIDA-rapport die betrekking hebben op de omstandigheden van de overdracht op zich, het onthaal op de luchthaven van Zagreb, de gevolgen van zo'n overdracht op psychologisch vlak waarbij familiebanden en ondersteunende netwerken worden verbroken en het gebrek aan informatie over de overdracht op zich en hiertegen openstaande beroepsmogelijkheden. Met dergelijk betoog vermag hij evenwel geen afbreuk te doen aan de conclusie dat, hoewel kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië, dit onvoldoende is om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar hij opwerpt dat een effectieve toegang tot de procedure om internationale bescherming na terugkeer niet in alle gevallen gegarandeerd is en hiervoor verwijst naar p. 60-61 van het AIDA-rapport, stipt de Raad aan dat *in casu* geen gegevens voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat zijn verzoek vóór zijn vertrek uit Kroatië uitdrukkelijk is ingetrokken of afgewezen en dat zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg als een volgend verzoek zal worden behandeld en onderzocht, indien Kroatië zal beslissen dat het verantwoordelijk is voor verzoekers verzoek om internationale bescherming. Alleszins toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat mogelijke problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zodanig zijn dat er sprake is van structurele, systemische tekortkomingen die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken zoals uiteengezet in het hoger genoemde arrest Jawo, of dat zijn situatie het minimum niveau aan hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift eveneens summier op een aantal gebreken in de omstandigheden en duur van de opvangsituatie in Kroatië en baseert zich daarvoor wederom op hetzelfde AIDA-rapport als datgene waarop de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd. Hieruit kan evenwel niet blijken dat de Kroatische instanties er niet in slagen om opvang te bieden of dat

de geboden opvang van zodanig slechte kwaliteit is, dat ze zou leiden tot het afzien van een overdracht. Van structurele obstakels wat betreft opvang lijkt *prima facie* geen sprake.

Waar hij nogmaals wijst op problemen tot toegang tot het grondgebied, hiermee doelend op illegale terugdrijvingen aan de grens, stipt de Raad terug aan dat verzoeker onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden en dat verzoeker zal terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker zich beperkt tot het citeren van bepaalde passages uit het AIDA-rapport zonder dit ook maar enigszins op zijn eigen situatie te betrekken of zonder ook maar te verwijzen naar problemen die hij zelf zou ondervonden hebben.

Ook door louter opnieuw te citeren uit het AIDA rapport, ditmaal betreffende de oververtegenwoordiging van (erg) kwetsbare personen onder de Dublin-terugkeerders, een bijna systematisch gebrek aan overdracht van medische dossiers en de problemen die kunnen bestaan bij het verkrijgen van toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, weerlegt verzoeker de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent op geen enkele wijze. Deze motieven luiden als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat hij psychologische problemen heeft maar nog geen arts heeft gezien hiervoor. Hij kon wel al een tandarts zien en neemt medicatie voor tandproblemen en ten gevolge van een gebroken neus. Betrokkene kon tot op heden geen medische documenten voorleggen. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 113-114) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

2.3.3.9. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de gemachtigde op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

Een schending van deze artikelen, of van artikel 3 van de Dublin III-verordening, of van artikel 33 van het Verdrag van Genève kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker kan op het eerste gezicht niet overtuigen dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.3.10. Het enig middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

V. SERBRUYNS